

θόλως ἰσχυσαν νὰ καταβάλωσι τὴν ἐπὶ ῥοίαν ἰσχυρὰς μερίδος. Κατεδικάσθη λοιπὸν εἰς μεγίστην χρηματικὴν ποινὴν καὶ, ἐπειδὴ ἠδυνάτει νὰ πληρώσῃ αὐτὴν μέχρι τῆς ὀρισθείσης προθεσμίας, ἐδημεύθησαν τὰ ὑπάρχοντά του, ἐστερήθη τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἐξετέθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐπωλήθη εἰς τὸν πλειοδοτήσαντα.

Ὁ Ἀλκωνδρος, μετὰ τινων ἄλλων συνεταίρων τὴν αὐτὴν τύχην ὑποστάντων, μετηνέχθη ὑπὸ τοῦ ἐκ Θράκης ἀγοραστοῦ εἰς ταύτην τὴν ἔρημον καὶ ἄγονον χώραν. Τὸ νέον αὐτοῦ ἔργον ἦν ἡ νομὴ τῶν προβάτων ὑπεροπτικοῦ δεσπότου, τροφὴν δὲ εἶχε τὸ ἐκ τῆς θήρας ἀβέβαιον προϊόν. Ἐκάστην πρωΐαν ἐξηγείρετο αἰσθιζόμενος πείναν καὶ κόπον, ἐκαστὴ δ' ὥρα συνετέλει εἰς ἐπαύξεισιν τῆς ἐλεεινότητός του. Μετὰ τινὰ ἔτη δουλείας, τυχὼν εὐκαιρίας, ἐδραπέτευσε, καὶ τὴν μὲν νύκτα ὁδοιπορῶν, τὴν δὲ ἡμέραν διαμένων ἐν ἄντροις, ἔφθασεν εἰς Ῥώμην. Συνέβη δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀλκωνδρου νὰ κἀθῇται ὁ Σεπτίμιος δικάζων ἐν τῷ Φόρῳ, ἐνθα ὁ ἡμέτερος ὁδοιπόρος ἐλθὼν προσεδόκα ταχεῖαν καὶ δημοσίαν ἀναγνώρισιν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ φίλου.

Διέμεινε δὲ ἐνταῦθα ὅλην τὴν ἡμέραν ἀτενίζων πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δικαστοῦ, καὶ ἀναμένων ἀναγνώρισιν παρ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ τοσοῦτον εἶχεν ἀλλοιωθῆ ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ πολυχρονίων παθημάτων, ὥστε κατήντησεν ἀγνώριστος. Περὶ τὴν ἑσπέραν, πλησιάσας εἰς τὴν ἑδραν τοῦ Πραιτόρος, ἀπωθήθη ἀποτόμως ὑπὸ τῶν περισταμένων κλητῆρων. Ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτός, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ καταφύγιον, ἀλλ' ἠπόρει ποῦ, διότι, ὄντα κάτισχον καὶ ῥακενδύτην, οὐδεὶς τῶν πολιτῶν ἠθέλε παράσχει ἄσυλον εἰς αὐτόν· ἐὰν δὲ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν δρόμον, ἐφοδεῖτο μὴ κινδυνεύσῃ· τέλος πάντων ἠναγκάσθη νὰ διαμείνῃ ἐντὸς ἐνὸς τῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως τάφων, τῶν συνήθων καταφυγίων τοῦ ἐγκλήματος, τῆς πενίας καὶ τῆς ἀπελπισίας. Κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ ἀνεστραμμένης λάρνακος καὶ ἀποκοιμηθεὶς, ἐλησμόνησε πρὸς στιγμὴν τὰς κακουχίας του, καὶ εὗρεν ἐπὶ τῆς λιθίνης κλίνης του πλείονα ἄνεσιν, ἢ ὅσην δύναται νὰ παράσῃ ἡ μαλακὴ κλίνη πρὸς τὸν κακοῦργον.

Ἐνταῦθα δὲ αὐτοῦ διαμένοντος, περὶ τὸ μεσυνύκτιον, ἔρχονται δύο λησταί, ὁ ἕτερος τῶν ὁποίων, δυσχερεσθηθεὶς κατὰ τὴν διανομὴν τῆς λείας, ἐπλήγωσε δι' ἐγχειριδίου τὸν σύντροφόν του εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἐγκαστέλιπεν αὐτὸν κυλιόμενον ἐντὸς τοῦ αἵματος. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ καταστάσει εὗρέθη οὗτος τὴν ἐπιούσαν ἄπνοιαν ἐν τῷ στομίῳ τοῦ θόλου. Γενομένης δὲ περαιτέρω ἐρεύνης, τρόμος διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ, διερευνηθέντος τοῦ ὑπογείου,

ὁ Ἀλκωνδρος συνελήφθη κατηγορούμενος ἐπὶ κλοπῇ καὶ φόνῳ. Ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία ἦτο ἰσχυροτάτη, καὶ ἡ ἀθλιότης τῆς ὀψείας του ἐνίσχυε τὰς κατ' αὐτοῦ ὑπονοίας. Ἀλλ' εἶχε τοσοῦτον συνοικειωθῇ μετὰ τῆς δυστυχίας, ὥστε οὐδεμίαν πρόνοιαν ἐλάμβανε περὶ τῆς ζωῆς του. Ἐμίσει τὸν κόσμον, ὅπου μόνον ἀγνωμοσύνην, ψεῦδος καὶ σκληρότητα εὗρεν· ἀπεφάσισε λοιπὸν οὐδεμίαν ἀπολογίαν νὰ κάμῃ ὅτε μετηνέχθη δέσμιος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Σεπτιμίου. Καὶ ἐπειδὴ αἱ μὲν κατ' αὐτοῦ μαρτυρίαι ἦσαν θετικαί, οὗτος δὲ οὐδὲν πρὸς ἀπολογίαν ἔλεγεν, ὁ δικαστὴς ἡτοιμάζετο νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν εἰς θάνατον· ἀλλὰ τότε ἡ προσηχὴ τοῦ πλήθους ἀπεσπάσθη ὑφ' ἑτέρου ἀντικειμένου· ὁ ἀληθὴς κλέπτης κατελήφθη πωλῶν τὴν λείαν του καὶ, κυριευθεὶς ὑπὸ πανικοῦ φόβου, ὡμολόγησε τὸ ἐγκλήμα του. Ἐπειδὴ δὲ ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλον συνένοχον, ἐγνώσθη ἡ ἀθωότης τοῦ Ἀλκωνδρου, οὗ τινος οἱ ἀγέρωχοι τρόποι ἐνεποιοῦν θαυμασμόν εἰς τὸ περιστάμενον πλήθος· ἔτι ὁμοῦς μείζων ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς, ὅτε εἶδον τὸν δικαστὴν ἀναπηδήσαντα ἀπὸ τῆς ἑδρας καὶ περιπτουχθέντα τὸν ὑποτιθέμενον κατάδικον. Ὁ Σεπτίμιος, ἀναμνησθεὶς τοῦ πρώην αὐτοῦ φίλου καὶ εὐεργέτου, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου του μετὰ δακρύων οἴκτου καὶ χάρας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ἐπακόλουθα; Ὁ Ἀλκωνδρος ἀθωωθείς συνεμερίσθη τῆς φιλίας καὶ τῶν τιμῶν τῶν πρωτίστων πολιτῶν τῆς Ῥώμης. Ζήσας δὲ τὸ ἐπίλοιπον τῶν ἡμερῶν του ἐν εὐδαιμονίᾳ καὶ ἀνέσει, διέταξε νὰ ἐγχαράξωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου του, ὅτι οὐδεμία περίπτωσις εἶναι τοσοῦτον ἀπελπιστικὴ, ὥστε ἡ Πρόνοια νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

M. ΓΚΙΟΛΛΑΣ.

ΔΟΛΙΧΟΣ Ο ΠΟΡΦΥΡΟΧΡΟΥΣ.

DOLICUS PURPUREUS.

Class. Decandria Diadelphia.

Διάφορα εἶδη δολίχων ἀπαντῶνται ἐν Εὐρώπῃ, ἐξ ὧν πλεῖστα χρησιμεύουσιν εἰς λίπανσιν τῆς γῆς· ὁ δὲ ἀνωτέρω φέρεται αὐτομάτως ἐν Ἰαπωνίᾳ· φέρει δὲ καυλὸν ἡμίσεως σχεδὸν πήχεως ὑψηλόν, ὑπὸ ὑπερύθρου χνοῦ κεκαλυμμένον, καὶ παράγει ἄνθη πορφυρᾶ, ἐξ ὧν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβεν. Ὁ σπόρος αὐτοῦ χρησιμεύει ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ Κίνᾳ πρὸς κατασκευὴν ἀρίστου τυροῦ, μηδὲλως διακρινομένου τῶν ἐκ γάλακτος κατασκευαζομένων τῆς Εὐρώπης τυρῶν.

Τοῦ τυροῦ τούτου ἡ κατασκευὴ γίνεται οὕτω·
 Αἰσιτριβοῦσι τοὺς σπόρους καὶ διὰ τοῦ ἐκθλιβο-
 μένου ἐκ τῶν καυλῶν ὅπου νοτίζουσι συγχρόνως
 αὐτοὺς, σχηματίζοντες εἶδος πολτοῦ, ἐξ οὗ κατα-
 σκευάζεται ὁ τυρὸς ἀπαραλλάκτως ὥς ὁ ἐκ τοῦ πε-
 πηγότος γάλακτος. Ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου κατα-
 σκευάζεται καὶ εἶδος τι ὑποτρίμματος (σάλσας)
 ραδιοῦ χρώματος, καλουμένου soia, οὗ γίνεται μεγί-
 στη ἐν Ἀγγλίᾳ κατανάλωσις. Κατασκευάζεται δὲ
 καὶ εἶδος τι ἀλεύρου ἃ, μιγνύμενον μεθ' ἱκανῆς πο-
 σότητος ὕδατος καὶ ὀπτόμενον, μετατρέπεται εἰς
 ὕλην τινὰ οὐδόλως διαφέρουσαν κατὰ τε τὴν ὄψιν
 καὶ τὴν γεῦσιν τοῦ ἀξιολογωτέρου βουτύρου, τὸ δὲ
 βέλτιστον οὐδέποτε ταγγίζοντος.

I. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ (*)

ΤΗ: ΘΑΝΟΥΣΗΣ: ἸΡΜΑΙ.

1

Ἄγρὰ κάλλη, νεότητα, χάριν
 Τοῦ θανάτου δὲν φεῖδεν ἡ Μοῖρα,
 Καὶ ὁ Χάρων μὲ ἀσπλαγχνον χεῖρα
 Καταφέρει τυφλὴν προσβολήν.
 « Πῶς ἀπέθανε! » πᾶς τις ἠρώτα
 Μ' ἐσθλασμένον εἰς δάκρυα ὄμμα.
 Νὰ πιστεύσῃ δὲν ἤθει' ἀκόμα
 Σκληρὰν τέσον τοῦ Πλάστον βουλήν.

2

Εἶναι ἄδολος φόρος δακρύων,
 Ἀληθῶν, ἢν ὁ κόσμος ἐκφράζει,
 Ὅταν αἰφνης ὁ Χάρων ἀρπάξῃ
 Ἐνα ὄν ἐκ τῆς γῆς λατρευτόν.
 Καὶ τῷντι, ἢν ἄγγελος, ὅστις
 Εἰς τὸν Κόσμον αὐτὸν ὠδοιπόρει,
 Ὁ καθεὶς πλὴν ἐθρῆναι κ' ἠπύρει,
 Πῶς ἀφῆκε τὸν Κόσμον αὐτόν.

3

Ἡπαῖσο, γαί, κ' ἔλεγες, βλέπων
 Τὴν ἀγνήν της μορφὴν κ' οὐρανίαν,
 Ἀπὸ ὁρόσον πῶς τρέφεται θείαν,
 Πῶς ἐκ γῆς δὲν λαμβάνει τροφήν.
 Τὴν Ἐδὲμ ἀπὸ ρύδα καὶ κρῖνα
 Ἐκ χειρὸς τοῦ Θεοῦ ζυμωμένη,
 Ὡς αὐτὴ γὰρ μὴν ἦτο πλασμένη
 Νὰ τῇ δώσῃ τὸ χῶμα ταφήν.

(*) Σ. Π. Ἐστάλη ἀγωνίμως ἐκ Κύπρου.

Καλλιτέχνημα ὅμως τοῦ Πλάστον,
 Ἦν ἐκ γῆς ἐπὶ γῆς πλασθὲν, μόνον
 Τοῦ θανάτου γ' αὐξάνῃ τὸν πόνον
 Ὅσον ἦτο τὸ θῆμ' ἀγαστόν.
 Ὁ θνητὸς δὲ τ' ἀγνὸν βλέπον θῆμα,
 Ἄς ὑψόσῃ πρὸς τ' ἄνω τὸ ὄμμα
 « ὦ σκληρότης! » μὲ βλάσφημον στόμα,
 Ἐκφωνῶν πρὸς τὸν Πλάστην αὐτόν.

5

Μ' ἄρθῃ φαίνεται, στέφει μ' ἄρθῃ
 Ἀδελφαί, τὸ πολύτιμον σῶμα
 Εἰς ὡραία! τῆς πρέπουσιν ἀκόμα
 Νορμικὴν ἐνδυμένης στολήν.
 Σιωπὴ! ἡ νεκρὰ ὁμοιάζει
 Τὴν γλυκείαν στιγμήν, ὅτ' ἀφίρει
 Τὴν γῆν πλεον ὁ Φοῖβος, καὶ χύρει
 Παρτοῦ πένθος σιγὴν ὑψηλήν.

6

Εἰς ἀνθρώπῳ κλίτην ἐπάρω
 Γλυκὴν ἔπνον ὥς ἂν γὰ κοιμᾶται . . .
 Ἡ θνητοῦσα ψυχὴ ἀπατάται . . .
 Ὅχι! Ὅχι! δὲν εἶναι νεκρά!!
 Θὰ λαλήσῃ, Θεὲ, μειδιῶσα,
 Σκιρτᾷ μήτηρ, Νιδῶν λιθίτην, . . .
 Ἀδελφῶν ἀναστέλλοιτ' οἱ θρῆνοι . . .
 Θὰ λαλήσ' εἰς αὐτὰς γλυκερά . . .

7

Ἀλλ' ἀπάτη πενρά! πρὸς πᾶν βλέμμα
 Μειδιῶσα πλὴν ἄλαλος μένει.
 Θρναλλίς πρὸ μικροῦ ἐσθλασμένη
 Καλλοῦς παρουσία ψευδής.
 « Ἰρμα! Ἰρμα! » Ἐκρήγνυνται πάλιν
 Στεναγμοὶ καθεργγμένοι καὶ θρῆνοι
 Δὲν σπαράττεται μόνον ἐκείνη
 Ἀπαθὴς μειδιᾷ κ' εὐειδής.

8

Σιωπᾷ καὶ οὐδέποτε πλέον
 Ἀδελφὰς ἢ μητέρα θ' ἀκούσῃ,
 Οὐδὲ λόγον ποτὲ θὰ εἰπαῖσι
 Τὰ ὠχρόλευσα χεῖλη αὐτά.
 Μὲ κλαυθμοὺς ἢ στοργὴν κ' ἢ ἀγάπην
 « Ἰρμα! Ἰρμα! » συχρὰ θ' ἀνακράζῃ
 Ὁ ἀῆρ τ' ὄρομά της θ' ἀρπάξῃ
 Κ' Ἰρμα! μόν' ἢ Ἠχὼ θ' ἀπαντᾷ.

9

Ἐν πομπῇ, μικρὸν βῆμα ἀκόμα.
 Μὲ λευκὸν ἐαυτὸν ἐνδυμένη . . .